

[Arbejdsministeren.]

res af en tilsvarende forøget opsparing i ØD-fonden, hvor den suppleres med den opsparing, som stammer fra de private virksomheders bidrag.

Der vil på intet tidspunkt uanset de løbende udbetalinger af fondsbeviser blive tale om en nedgang i den samlede opsparing hos fonden og det offentlige, som realøkonomisk kunne motivere en forhøjelse af skatterne; tværtimod fremkommer der i løbet af ganske få år en betydelig opsparingsforøgelse, som med uændrede skatter kan danne grundlag for en forøgelse af investeringerne.

Så har man også påstået, at den enkelte ikke får noget ud af det, og at den enkelte selv kommer til at betale. Lad mig først nævne, at en af fordelene ved regeringens ordning er, at den enkelte lønmodtager løbende vil få et økonomisk udbytte i kraft af, at fondsbeviserne løbende indløses efter en 7 års bindingsperiode. At dette også er den enkelte lønmodtagers ønske, viste den ØD-undersøgelse, som blev foretaget blandt metalarbejderforbundets medlemmer: ifølge denne undersøgelse ønskede 64 pct. at hæve sin andel efter en vis periode; det var ganske vist 5 år og ikke de 7 år, som vi har foreslået.

Erhvervsorganisationerne har forsøgt at påvise — og det er jo også kommet til udtryk her i dag — at den enkelte lønmodtager ikke får noget ud af ØD-ordningen i sit erhvervsaktive liv, at han ved det 67. år får betydelig mindre udbetalt, end han ville have fået gennem en almindelig kapitalpensionsordning.

Lad mig først sige her, at dette regnestykke med den enkeltes økonomiske udbytte efter min opfattelse hviler på de forkerte forudsætninger, jeg allerede har nævnt om forhøjede priser, forhøjede skatter samt for kapitalpensionens vedkommende tillige nogle højst uklare forudsætninger om præmiebetaling, skattefradrag, forrentning m. v. Forholdet er simpelt hen det, at for den enkelte lønmodtager gælder det, at de første generelle udbetalinger fra fonden vil finde sted i 1983; det drejer sig om fondsbeviserne for 1975, hvor bidragssatsen kun er ½ pct. Beløbet vil blive omkring 700 kr. pr. lønmodtager. Så vokser beløbet i de følgende år i takt med de stigende bidrag, sådan at det skønnes, at der i 1988 kan udbe-

tales ca. 6.000 kr. og i 1992 ca. 14.000 kr. pr. lønmodtager. Herved er det altså forudsat, at man hæver sine beviser straks ved udløbet af en 7 års periode. Hvis lønmodtageren derimod lader beløbene stå og hermed foretager en opsparing i fonden, vil han f. eks. i 1988 kunne hæve i alt 20.000 kr. og i 1992 godt 70.000 kr. Og lad mig så endelig nævne — jeg skal ikke gøre mere ud af dette — at for den lønmodtager, som i 1992, altså om 19 år, ved det fyldte 67. år træder ud af ØD-ordningen og derfor yderligere kan indløse de fondsbeviser, hvor bindingsperioden ikke er udløbet, gælder det, at han, hvis han løbende har hævet sine fondsbeviser efter udløbet af bindingsperioderne, kan få udbetalt ca. 105.000 kr. inden fradrag for skat, og er han kommet ind under ordningen f. eks. i 1975 og har ikke hævet nogen af sine fondsbeviser, vil han inden fradrag af skat kunne hæve ca. 160.000 kr. Det er altså ikke småpenge, det drejer sig om.

Til hr. Enggaard har jeg ikke så forfærdelig mange bemærkninger at gøre. Det var de traditionelle indvendinger. Hr. Enggaard sagde videre, at han gerne ville have undersøgt spørgsmålet om, hvorvidt tvangsplacering af midler kunne betragtes som ekspropriation. Det kan vi da godt få nærmere undersøgt; jeg vil dog allerede gøre opmærksom på, at det skam blev undersøgt, før lovforslaget første gang blev fremsat her i tinget, og det mener man ikke i justitsministeriet at det er; men vi kan jo godt tage det spørgsmål op igen. I den sammenhæng henviser jeg i øvrigt både til hr. Erik Andersen (Fr.borg amt)s og mine egne udtalelser om dette spørgsmål.

Jeg skal ikke sige meget til hr. Enggaard, hvis indlæg var præget af, at venstres landsmøde jo viste, at man faktisk ikke havde noget standpunkt til ØD. Det tror jeg var den opfattelse, hele befolkningen fik.

Hr. Enggaard rejste spørgsmålet om dagspressens frie stilling og nævnte, at den må sikres. Jeg kan ikke se, at dette på nogen måde skulle kunne hindre dagspressens frie stilling. Det er muligt, man fik en lidt mere demokratisk ledelse, end man har nogle steder, hvis dette forslag blev gennemført; jeg skal ikke gå nærmere ind på det her, men jeg kan helt henviser til statsministerens udtalelse herom, da vi diskuterede dette spørgsmål i februar måned.